

Η μελωδία της ελπίδας

Το Παιδί βγήκε από το σπίτι του και έψαχνε μια απάντηση...

Δρόμο παίρνει και δρόμο αφήνει... Ο αέρας φυσούσε. Τα φύλλα τα πήγαινε βόλτα στο δάσος. Μόλις είχε ρίξει την φθινοπωρινή βροχή. Τα σαλιγκάρια ταξίδεψαν μαζί με το καβούκι τους. Το Παιδί τα παρατήρησε. Πήρε ο αέρας τα φύλλα και τα πήγε στη θάλασσα. Το Παιδί τα κυνήγησε. Τα ψάρια βρήκαν τα φύλλα και με αυτά έφτιαξαν το σπίτι τους. Έζησαν για πάντα στη θάλασσα τα φύλλα, μαζί με τα φύκια, τα φύλλα της θάλασσας. Έκαναν παρέα όλοι μαζί. Το Παιδί πήγε στη θάλασσα και τα είδε όλα από κοντά. Βρήκε μόνο ένα μεγάλο κοχύλι σε ολόκληρη την αμμουδιά. Το πήρε και το πλησίασε στο αυτί του. Μόνο το κοχύλι ήταν εκείνο που του φέλλισε κάτι. «Είναι η φιλία», του είπε το κοχύλι και το Παιδί δρόμο παίρνει και δρόμο αφήνει.

«Ο καιρός ήταν λες και μόλις είχε χιονίσει και είχαν λιώσει τα χιόνια», σκέφτηκε το Παιδί. Θυμήθηκε τον χιονάνθρωπο, που είχε φτιάξει σε ένα κάποτε ενός κατάλευκου χειμώνα. Ο χιονάνθρωπος αν και φοβόταν ότι θα λιώσει, καθόταν πάντα αγέρωχος στη θέση του. Τελικά έλιωσε. Έγινε σκέτο χιόνι, πάγος, νερό. Και το νερό στη συνέχεια πέρασε από ποτάμια, λίμνες και κατέληξε στη θάλασσα. Στο πέρασμά του συνάντησε μερικά σαλιγκάρια. Σαλιγκάρια στεριάς και σαλιγκάρια θάλασσας. Ακόμα και αυτά τα σαλιγκάρια, τα δίχως σπίτι. Ναι, γυμνοσάλιαγκες. Το Παιδί είδε έναν που έκλαιγε. Ήταν κάποτε σαλιγκάρι. Πλέον, είχε σπάσει το καβούκι του και ο φίλος του, ένα άλλο σαλιγκαράκι ζήτησε με ευγένεια από το νερό, που όλο ταξιδεύει, να φέρει τον μαστροσαλιγκαρο. Τον βρήκε, τον έφερε και τους το έφτιαξε. Το Παιδί τους θαύμασε. «Είναι η βοήθεια», σκέφτηκε.

Δρόμο παίρνει και δρόμο αφήνει. Και συναντάει ένα δέντρο φορτωμένο με πολύ γλυκά φρούτα. «Τα γλυκά και ζουμερά φρούτα», σκέφτηκε, «είναι τα πιο νόστιμα». Και θυμήθηκε όλα τα καλοκαιρινά φρούτα. Στον κήπο του είχαν φυτέψει το καλοκαίρι καρπούζια και πεπόνια. Το καρπούζι και το πεπόνι ήταν οι καλύτεροι φίλοι. Πάντα ονειρευόντουσαν ένα ταξίδι στον ωκεανό. Φανταζόντουσαν ατελείωτες παραλίες και αμμουδιές, εκεί που όλοι έφτιαχναν κάστρα και χαιρόντουσαν τόσο. Είχαν δει εκείνη τη χαρά των παιδιών από το τάπερ που ήταν το καρπούζι και το πεπόνι. Αν και φρούτα, σκέφτηκαν να

φτιάξουν μία σχεδία. Να φέρουν ξύλα, σχοινί και μερικά καρφιά. Ονειρεύτηκαν το ταξίδι τους στον ωκεανό. «Είναι το όνειρο τελικά», σκέφτηκε το Παιδί.

«Είναι απλώς δύο ανοιξιάτικα, ανθισμένα λουλουδάκια».

«Είναι η λιακάδα και ο μπλε ουρανός!»

«Ένα πικ – νικ σε ένα βουνό με όλους όσους αγαπώ».

«Το παιχνίδι».

«Να μαζεύω λουλούδια και πάνω τους να ρίχνω χρυσόσκονη».

«Τα δίδυμα αδερφάκια μου».

Μια φωνή διέκοψε τη σκέψη του...

«Αδερφούλα μου», άκουσε έναν αδερφό πεταλούδα να λέει στην αδερφή πεταλούδα, «εσύ είσαι η Πρώτη μου Άνοιξη».

«Η Πρώτη μου Άνοιξη...», σκέφτηκε το Παιδί.

«Μου αρκεί που έχω τρία δέντρα, δύο πεταλούδες, τον ουρανό και το σπίτι μου», είπε το Παιδί στον εαυτό του.

«Καλώς ήρθες στον κόσμο Πρώτη μου Άνοιξη», θυμήθηκε εκείνη τη μέρα, που η Μητέρα είπε στο Παιδί και το έσφιξε στην Αγκαλιά της.

«Η Δασκάλα μου, η Αδερφή μου και η Μητέρα μου είναι για μένα η Πρώτη μου Άνοιξη. Είναι τόσο καλές και μου μαθαίνουν όσα θέλω να μάθω».

Το Παιδί πλέον είχε τις απαντήσεις του.

Μπαίνοντας σπίτι του, φώναξε χαρούμενο:

Είναι η Αγάπη, αυτή είναι η Πρώτη μας Άνοιξη!

Και όλα γύρω έλαμψαν από χαρά...